

Festivalul artei și creației studențești,

ediția a XVII-a

București

11–13 noiembrie

Trei după-amieze pline, prelungite până târziu, în noapte. Săliile Casei de cultură „Grigore Preoteasa”: Sala mare, Podul, Student-club-ul, au cunoscut din nou animația, febra și emoțiile „examenului” de selecție artistică, impus de prima fază a desfășurării celei de-a XVII-a ediții a Festivalului artei și creației studențești.

Centrul universitar București s-a prezentat la startul celor trei secțiuni: teatru, montaj, recitări, cu un număr impresionant de participanți, studenți-artiști amatori din aproape toate instituțiile de învățământ superior ale Capitalei.

În tabloul variat și complex al întrecerii s-au conturat, ca și la edițiile precedente, și momente culturale obișnuite și izbutiri artistice originale, și participări de rutină, și experimente, unele deșarte, altele interesante, menite să impună mijloacele de exprimare specifice studențești, să afirme personalitatea, preocupările înnoitoare, căutările proprii tineretului universitar.

Deși mai puține decât ne-am fi așteptat, aceste semne, îmbucurătoare, de artă vie și autentică au dat întregii manifestări un ton major, constructiv și optimist, constituindu-se într-o carte de vizită demnă să recomande Capitala țării la etapa finală a festivalului.

Printre cei dinții care au avut un cuvânt nou de spus în legătură cu un text de teatru consacrat au fost studenții de la filologie. Ei au optat pentru o scriere reprezentativă, inspirată din actualitate, **Interviu** de Ecaterina Oproșu, pe care au montat-o cu fantezie și prospețime, cu dezinvoltură tinerească, într-o formulă incitantă de spectacol modern, esențializat, cu spirit polemic, manifestat în reliefarea ideilor, în creionarea personajelor, în stabilirea relațiilor, în compunerea atmosferei specifice fiecărui episod.

Tot pe un text cunoscut, cu o problemă adecvată, **Mansarda** de Dan Tărchiță, și-au încercat puterile creatoare și studenții de la secția Utilaj tehnologic a Institutului de construcții. Ei au realizat cu haz și viololență un spectacol antrenant, expresiv, vădind efortul către jocul de echipă, construit pe o justă

relație dramatică, pe tipuri comice savuroase, fără îngroșări, fără poante de prisos.

O cutezătoare și meritorie, nonconformistă incursiune în domeniul teatrului scurt semnat de Dumitru Solomon (**Ceasul**) și de Teodor Mazilu (**Salvatorul**) a făcut-o un student la matematici, Cătălin Nițică. În dublă ipostază, de regizor și de interpret, el a oferit un mod original de explorare a celor două minidrame, în care autorii cultivă cu voluptate automatismul verbal și paradoxul, scoțind în evidență discrepanța dintre realitate și idealul de la care se reclamă omul și umanitatea. Cu laconism și luciditate, cu virulență satirică și umor sec, realizatorul a găsit o cheie potrivită bizarei asemănări dintre cele două partituri, reliefind astfel ideile autorilor.

Gîndire creatoare, propuneri incitante, soluții ingenioase (în ciuda unor dificultăți în sesizarea exactă a **tonului** operei, pe întreg parcursul spectacolului) au vădit și studenții echipei de teatru de la Institutul de arhitectură „Ion Mincu”, care au abordat tot o scriere maziliană, **Frumos e în septembrie la Veneția**, și reprezentanții Facultății de medicină, care și-au încercat puterile cu piesa **Curlerul de seară** a lui Romulus Vulpesou.

Poposind în lumea satului contemporan, studenții de la Facultatea de zootehnie au prezentat, într-o formulă de „teatru sărac”, fără nici un decor și fără nici o recuzită (sprijiniți doar pe puterea imaginației și a improvizației, în manieră parodică), **Patru cuscri și un flăcău** de Virgil Puicea. O reprezentare tinerească, plină de haz și de autenticitate, calități izvorite din rostire, din mimică, din gest și atitudine.

Actuala ediție a dezvăluit la secțiunea teatru și câteva erori privind adevăratele pieselor alese la mijloacele interpretării. Puține tangențe, de pildă, au manifestat studenții de la Facultatea de energetică cu universul poetic al lui Antoine de Saint Exupéry din **Micul prinț**. Și mai puține afinități cu maniera „teatrului în teatru” propusă de Ion Sava în **Lada** au arătat viitorii constructori

de aeronave de la Institutul politehnic. Palide demonstrații artistice au propus și studenții de la farmacie și cei de la mecanică, pe marginea unor partituri arhicunoscute: **Ursul de Cehov și Deșteaptă pământului** de Victor Ion Poğa.

Și la actuala întrecere, câteva izbînzi demne de stimă au înregistrat studenții artiști-amatori în domeniul experimentului teatral. Un teren explorat cu multă pasiune și asiduitate, în care, cu o splendidă libertate de autoexprimare, studenții au avut și vor avea, întotdeauna, ceva propriu de spus, ceva nou și important de afirmat. Și de astă dată, echipa de avangardă a „Podului”, din care fac parte talente din toate facultățile, a propus, sub îndrumarea competentă a lui Cătălin Naum, un spectacol-ritual, pe un text scris de studentul Andrei Moroșan, după o veche baladă. Stilizată cu eleganță, imaginea scenică atestă știința valorificării expresive a elementelor de inspirație folclorică.

Un interes deosebit a suscitât și experimentul, inspirat intitulat, **Întîlniri tirzii**, realizat de Ion Nădejde cu echipa teatrului „CIB” (ciberneticienii de la Academia de științe economice). Un „mister” modern, în care se reîncarnează cu sensibilitate și poezie, cu fior tragic, universul pur și dramatic al adolescenței, înfățișat în **Prima carte — Ultima carte** de Cătălin Bursaci. Cu mijloace teatrale de bună calitate, cu sugestiv acompaniament muzical, cu pași expresivi de dans, cu umbre chinezești, interpreții supun atenției contemporanilor meditația gravă, gîndurile mature despre viață ale unui copil cu însușiri de geniu.

Sub genericul cam arbitrar și improvizu intitulat „Teatru colaj”, s-au înfățișat privirilor admirative ale juriului și ale spectatorilor două compozitii poetice de mare frumusețe. Este vorba despre **O intîmplare a ființei**, propusă de echipa Podului, în care, pe un scenariu bine încheiat și armonizat de poezie rutilă românească, se creează pe de o parte imaginea de o vie teatralitate a iubirii împlinite (îmbrăcățul Miresei, într-o atmosferă de vis în albastru și alb), pe de alta, imaginea zbuciumului dureros al iubirii pierdute (bocetul vădanei cernite).

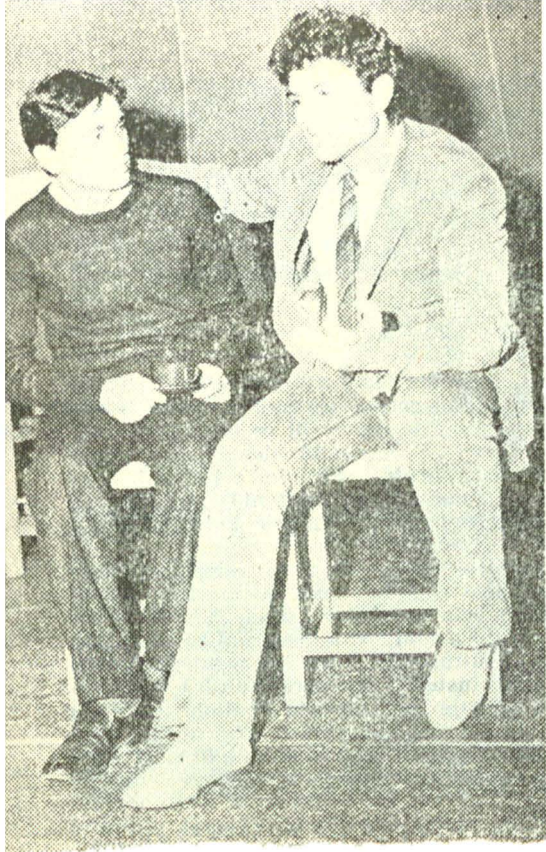
În **Miresme de santal**, trei studenți și un student de la medicină ne-au înfățișat, pe o inteligent articulată temă din lirica actuală chineză, un imn închinat dreptului de a iubi. Detalii vădînde cultură și bun-gust, costume elegante de mătase neagră, cu dragoni aurii, bețișoare de santal aprinse, plante ornamen-

„Mansarda” de Dan Tărchilă, în interpretarea studenților Institutului de construcții

„Frumos e în septembrie la Veneția” de Teodor Mazilu, echipa de teatru a Institutului de arhitectură „Ion Mincu”

Echipa de teatru a Facultății de medicină: „Curierul de seară” de Romulus Vulpesco,...

...și „Miresme de santal” — spectacol de lirică chineză

tale aranjate în stil ikebana, ceaiul servit în cești de argint, împletiturile de paie, mișcările aerate, alcătuiesc o lume; împreună cu interpretii, am străbătut drumurile Chinei și ale vieții, trăind sentimente și stări de spirit contradictorii, asistând la simbolice înălțări și la prăvăliri în abisul sufletului omenesc.

Poezia a fost, și acum, un tărîm cercetat cu ardoare de către studenți. Secțiunea Recitări s-a bucurat nu numai de o masivă prezență, dar și de o susținere a genului cu talent și personalitate. Cei mulți și foarte buni care au recitat frumos și inteligent din Grigore Alexandrescu, din Eminescu și Arghezi, din Topirceanu, din Zaharia Stancu și Nichita Stănescu, din Marin Sorescu, Ana Blandiana și Adrian Păunescu, au reușit să ne șteargă din amintire pe cei mai puțin buni și mai puțin inspirați, care au repetat pînă la obsesie *Simetrie* de Marin Sorescu și *Te iubesc*, țară de Zaharia Stancu.

În schimb, stereotipia și clișeul au invadat montajul, domeniu în care, de-a lungul vremii, studenții au impus reușite exemplare. Puținele scenarii închinare partidului, păcii, construcției socialiste, dragostei de țară, și-au aflat o corespunzătoare transfigurare artistică. Merită totuși menționate, pentru selecția materialului literar, axat pe o idee călăuzitoare, pentru așezarea lui convingătoare și inventivă în scenă, pentru interpretarea susținută cu patos autentic, cu vibrație patriotică, montajele *Omagiu*, realizat de studenții de la Institutul poli-tehnic — secția mecanică, și *Un pămînt numit România*, al studenților de la Institutul de medicină, secția pediatrie. A.S.E. a prezentat de asemenea un bun montaj literar-coregrafic. În rest, multe alcătuirii întâmplătoare, fără vreun criteriu artistic viabil, îmbicsite de vorbe fără acoperire.

Dinamica dezvoltării artei studențești am reîntîlnit-o acum, cu deosebire, în secțiunile de teatru și de recitări, unde, împreună, îndrumători și studenți, de diverse formații intelectuale, și-au mărturisit dragostea și respectul pentru cultură.

Valeria DUCEA